

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὅλην ὅλην καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ετήσια δρ. 10.—
Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου 1918

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 22

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ὡς ἔδω, τὰ δένδρα τοὺς ἐπροφύλαγαν ἀπὸ τὸν ἀνεμο καὶ τὸ χιόνι. Ἀλλ' ἄμα ἔκαμαν νὰ βροῦν ἀπὸ τὸ δάσος καὶ νὰ προχωρήσουν στὸ ἀδενδρο πλάγι τοῦ βουνού, εἶδαν πὼς ἦταν δυσκολώτατο. Τὸ χιόνι, στὸ ἔδαφος, ἐσχημάτιζε στρώμα γλυσσερό. Ἐκτός τούτου, ἡ νιφάδες ποὺ ἔπεφταν χοιτρεῖς καὶ πυκνές, τοὺς κτυποῦσαν κατὰμουτρα μὲ τόση δύναμι, ὥστε τοὺς ἐτύφλωναν καὶ ὁ μανιώδης ἀνεμος τοὺς ἔκοβε τὴν ἀναπνοή καὶ τοὺς ἀναποδογύριζε.

Ἀφ' οὗ περπάτησαν ἐπὶ, μὲ κόπο καὶ ἀγῶνα, ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, εἶδαν πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήσουν.

— Καλλίτερα νὰ γυρίσουμε στὸ δόσος, ἐπρότεινε ὁ Δονάλδ. Ἐκεῖ τοῦλάχιστο θάμιαστε πὺδ προφυλαγμένοι.

Ἀλλὰ πὼς νὰ ξαναβροῦν τὸν δρόμο τοῦ δάσους;

Δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν τίποτα μέσα στὴ φοβερὴ χιονοθύελλα καὶ περπατοῦσαν τώρα, χωρὶς νὰ ξέρουν ἂν πλησιάζουν τὸ δάσος ἢ ἂν ἀπομακρύνονται.

Μ' ὅλη τους ὁμως τὴν κούρασι, μ' ὅλη τὴν ἐξάντλησι, ἔπρεπε νὰ περπατοῦν. Τὸ σταμάτημα ἦταν βεβαίως θάνατος. Ἐπειτα τοὺς συγκρατοῦσε ἀκόμα μιά ἐλπίδα : ὅτι θὰ εἴρισκαν κατένενα καταφύγιο ἢ καὶ ἂν δὲν εἴρισκαν, ὅτι θὰ ἔπαυε τὸ χιόνι.

Ἀξάρνα ὁ Δάγκλας ἐτίριλλε καὶ ἔγειρε βαρὺς μπροστά. ὁ ἄνθρωπος κατένε, ἂν ὁ ἀδελφός του δὲν ἐπρόφθανε νὰ τὸν κρατήσῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Κύριε Δάγκλας, τί πάθατε ; τοῦ εἶπε ὁ Παῦλος. Ἀκόμα λίγο θάρρος ! Ἐλάτε δά !...

— Εἶμαι πολὺ κουρασμένος, ἀποκρίθηκε ὁ Δάγκλας μ' ἀδύνατη φωνή. Θέλω νὰ ξεπλῶσω ἔδω καὶ νὰ κοιμηθῶ.

— Ὁχι, γιὰ τὸ Θεό ! ἐφώνησε ὁ Παῦλος, μὴν τὸν ἀφίστατε, κύριε Δονάλδ ! Ἄν κοιμηθῇ τώρα, δὲν θὰ ξυπνήσῃ ζωντανός. Εἶνε ὁ ὕπνος τοῦ χιονοῦ. Πιάστε τὸν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μπράτσο. Ἐγὼ θὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὸ δεξιόν. Πρέπει νὰ τὸν κρατήσουμε ὀρθὸν καὶ ἄγρυπνον. Νὰ τὸν κάνομε νὰ περπατῇ, ἔστω καὶ μὲ τὸ ζόρι!

Ὁ Δονάλδ ἔπιασε δυνατὰ τὸ μπράτσο τοῦ ἀδελφου του. Ὁ Παῦλος ἔκαμε τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ μ' ὅλες τους τῆς προσπάθειες, ὁ δυστυχὴς Δάγκλας ἐνύσταζε ὁλοένα πε-

ρισσότερο. Σὲ λίγο, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Δονάλδ δὲν μποροῦσε νὰ περπατῇ παρὰ μὲ μεγάλον κόπο. Ὁ Παῦλος ἦταν ἀπελπισμένος.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἕνα δυνατό φύσημα τοῦ ἀνέμου σήκωσε ἀπὸ μπροστὰ τους τὸ λευκὸ παραπέτασμα τῶν νιφάδων καὶ μπόρεσαν νὰ ἴδουν καθαρά. Ὁ Βάσκος ἐφώνησε μὲ χαρὰ :

Δὲν ἤξεραν ἀκόμα, ὅτι ὁ Βάσκος εἶχε ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερίαν του... (Σελ. 159, στ. α')

— Θάρρος ! Νὰ ὁ στοιχειωμένος Πύργος, ἐκεῖ πέρα, μπροστὰ μας ! Φθάνουμε σὲ λίγο. Θὰ εἶνε καλὸ καταφύγιο !

Ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, ποὺ παρουσιάζονταν τόσο κοντὰ, τοὺς ἐμψύχωσε καὶ οἱ νεαροὶ Ἀγγλοὶ ἔκαμαν μιά καινούργιαν προσπάθειαν.

Τὸ γερὸν τῶν μεγάλων πετρῶν ποὺ ἔπρεπε νὰ περάσουν, γιὰ νὰ μποῦν στὸν Πύργο, ἦταν σκεπασμένον σχεδὸν ἀπὸ χιόνι. Ἐν τούτοις μπόρεσαν νὰ βροῦν τῆς πέτρας πασπατευτὰ καὶ νὰ πατήσουν. Εἶσι μπηγνὰ στὸν Πύργο καὶ τότε ἔπιασαν χαμὸ ἐξάντλημένοι.

Ὁ Παῦλος, ποὺ ἀντίειχε ἀκόμα, μάζεψε ἕνα σωρὸ φρύγανα, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἴδια ποὺ τοὺς ἔδωσαν μιά φορὰ τὴν ἑσπέρην, γιὰ τοὺς ἔκριναν ἀπὸ τὰ μάτια τὸν ληστών, τάνηψε μὲ τὰ τσακμάκια του καὶ σὲ λίγο

φεγγοβόλησε μιά μεγάλη φωτιά. Ἡ εὐεργετικὴ τῆς ἑσπέρην τοὺς ζωογόνησε ὅλους. Σὲ λίγες στιγμὲς ἀποκοιμήθηκαν βαθειά.

Ὅταν ἐξυπνήσαν, τὰ φρύγανα δὲν ἀποτελοῦσαν πιά παρὰ ἕνα σωρὸ στάκτη, ποὺ ἐκάπνιζε ἀκόμα, καὶ μέσα στὸ δωμάτιο ἦταν σχεδὸν σκοτάδι.

— Μπὰ ! ἐφώνησε ὁ Δονάλδ. Νύκτωσε κηόλα ; Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως, ἂν πέρασε ἡ χιονοθύελλα. Δὲν μποροῦμε νὰ περάσουμε τὴ νύκτα ἔδω !

Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ ἰδῇ τί γίνετ' ἔξω. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἀκούσθηκε ἕνας κρότος μεγάλος, σὰ νὰ γκρεμίζονταν ὁ τοῖχος καὶ συγχρόνως μιά κραυγὴ σπαρακτικὴ.

Ὁ Δάγκλας, καθὼς ἔκαμε καὶ αὐτὸς νὰ σηκωθῇ, ἐσκόνταψε δυνατὰ σ' ἕνα σωρὸ πετρῶν. Μιά πέτρα πελώρια ἀποσπάσθηκε ἀπὸ πάνω, κατρακύλησε καὶ τὸν βρῆκε στὸ πόδι.

Ὁ Δονάλδ καὶ ὁ Παῦλος ἐτρεῖσαν κοντὰ του.

Ὁ Δάγκλας, σοβαρὰ πληγωμένος, δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσει καθόλου. Ἀδύνατο πιά νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν στοιχειωμένον Πύργο !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Διανυκτερεύσεις.

— Παῦλε, σκόλισε τὴ φωτιά νὰνάδωσῃ ! εἶπε ὁ Δονάλδ μὲ τρέμουσα φωνή. Μου χρειάζεται φῶς, γιὰ νὰ ἴδω τὴν πληγὴν τοῦ ἀδελφου μου !

Ὁ Παῦλος ἔτρεξε νὰ ρίξῃ λίγα φρύγανα στὴ χάρβυλιν, ποὺ ἦσαν ἀμέσως φῶτα. Τότε ὁ Δονάλδ ἐγνώρισε τὸ πόδι τοῦ Δάγκλας καὶ εἶδε, μὲ μεγάλη ἀνακούφισι, ὅτι δὲν ἦταν σπασμένον. Τὸ κρέας ὁμως ἦταν κτυπημένο τόσο πολὺ, ὥστε γιὰ κάμποσον καιρὸ βέβαια ὁ Δάγκλας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πατήσῃ.

(Ἐπειτὰ συνέχισεν) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΚΑΙ ΡΟΔΟ

Τοιαυταφυλλάκι πρόσκαιρον
Μὲ ἀθάνατο πετράδι
Καταίας καρδίας ἐσκόλλειται

Τὸ στήθος ἀγα βράδυ...

Μου ἐγάρωσες τὴν ἐνοχλίαν,

Κι' ἐγὼ τί νὰ σοὺ δώσω ;

— Στὴν ἀστερήν μου τὴ βραδιά,

Τὸν ἀφύπνισέ μου ἐσκόλλειται,

Μὲ διαμαντένια δρόσο !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

